

Άστριντ Λίντγκρεν

ΛΟΤΟΣ
από 9 ετών

Η Πίπη Φακιδομύτη στις νότιες θάλασσες

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: PIPPI LÅNGSTRUMP I SÖDERHAVET
Από τις Εκδόσεις RABÉN & SJÖGREN, Στοκχόλμη 1948
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η Πίππ Φακιδομύτη στις νέιες θάλασσες**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Astrid Lindgren
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Katrin Engelking
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ντίνα Καμπά-Κούτρα
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ευδοξία Μπινοπούλου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Ηλίας Μασούρης
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά, Μερσίν Λαδοπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Ι. ΠΕΠΠΑΣ ΑΒΕΕ
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Saltkråkan AB / Astrid Lindgren, 1948
All foreign rights are handled by Saltkråkan AB, SE-181 10 Lidingö, Sweden.
For information about Astrid Lindgren's books,
see www.astridlindgren.com
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2010

Πρώτη έκδοση: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΕΤΟΠΗ Ε.Π.Ε., 1978
Δεύτερη έκδοση: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 1990
Τρίτη έκδοση: Μάρτιος 2010

ISBN 978-960-453-807-2

Τυπώθηκε σε 100% ανακυκλωμένο χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομικάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

Άστριντ Λίντγκρεν

Η Πίπη
Φακιδομύτη
στις νότιες
θάλασσες

Εικονογράφηση:
Κάτριν Ένγκελκινγκ

Η ΑΣΤΡΙΝΤ ΛΙΝΤΓΚΡΕΝ γεννήθηκε το 1907 και πέθανε σε ηλικία 94 ετών. Η Σουηδή συγγραφέας με τις περιπέτειες της Πίπης Φακιδομύτη γοήτευσε και διασκέδασε τους μικρούς της αναγνώστες για περισσότερο από πενήντα χρόνια. Τα βιβλία της μεταφράστηκαν σε περισσότερες από 60 γλώσσες, από τα αραβικά ως τα ζουλού, και μεταφέρθηκαν στον κινηματογράφο και στην τηλεόραση. Η Άστριντ Λίντγκρεν τιμήθηκε με το Διεθνές Βραβείο Παιδικού Βιβλίου Χανς Κρίστιαν Άντερσεν αλλά και με πολλά άλλα, όπως το Μετάλλιο Κάρεν Μπλίζεν της Ακαδημίας της Δανίας, το Μετάλλιο Λέων Τολστόι της Ρωσίας, το Βραβείο Σέλμα Λάγκερλεφ της Σουηδίας, καθώς και με το Βραβείο Ειρήνης των Γερμανών Βιβλιοπωλών και το Μετάλλιο Άλμπερτ Σβάιτσερ για την ανθρωπιστική της δραστηριότητα.

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν επίσης τα βιβλία της: Η ΠΙΠΗ ΦΑΚΙΔΟΜΥΤΗ, Η ΠΙΠΗ ΦΑΚΙΔΟΜΥΤΗ ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΣ, ΤΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ ΤΟΥ ΜΙΚΕ, Ο ΜΙΚΕΣ ΞΑΝΑΡΧΕΤΑΙ, Ο ΜΙΚΕΣ ΜΕΣ ΣΤΗ ΣΟΥΠΙΕΡΑ, ΤΑ ΕΞΙ ΔΙΑΒΟΛΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΧΩΡΙΟΥ, ΣΚΑΝΤΑΛΙΕΣ ΣΤΟ ΜΙΚΡΟ ΧΩΡΙΟ και ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΕΣ ΜΕΡΕΣ ΣΤΟ ΜΙΚΡΟ ΧΩΡΙΟ.

Περιεχόμενα

Η Πίπη ζει ακόμη στη Βιλεκούλα	7
Η Πίπη φτιάχνει το κέφι της θείας Λόρας	21
Η Πίπη βρίσκει ένα σκλουζούκλι	32
Η Πίπη οργανώνει ένα διαγωνισμό	43
Η Πίπη παίρνει ένα γράμμα	56
Η Πίπη στο καράβι	65
Η Πίπη βγαίνει στη στεριά	76
Η Πίπη τα βάζει μ' έναν καρχαρία	86
Η Πίπη τα βάζει με τον Τζίμι και τον Μπάκι	97
Η Πίπη βαριέται τον Τζίμι και τον Μπάκι	114
Η Πίπη φεύγει από το Νησί Κάνι Κάνι	121
Η Πίπη Φακιδομύτη δε θέλει να μεγαλώσει	130

Η Πίπη ζει ακόμη στη Βιλεκούλα

Η μικρούτσικη πολιτεία φάνταζε πολύ νοικοκυρεμένη και άνετη με τα καλντερίμια της και τα μικρά χαμηλά της σπίτια, το καθένα με το δικό του κηπάκο. Όποιος έφτανε εκεί πέρα, πίστευε πως θα 'πρεπε να 'ναι μια πολύ ήσυχη και ξεκούραστη πόλη για να ζει κανείς. Δεν υπήρχαν, όμως, και πολλά μέρη με ιδιαίτερο ενδιαφέρον για έναν επισκέπτη – μόνο ένα ή δύο: ένα λαογραφικό μουσείο κι ένας αρχαίος τύμβος. Κι αυτό ήταν όλο. Α, όχι! Ήταν κι άλλο ένα. Οι κάτοικοι της μικρής πόλης είχαν τοποθετήσει καθαρογραμμένες πινακίδες για κείνους που ήθελαν να δουν τ' αξιοθέατα. Σε μια απ' αυτές έγραφε με μεγάλα γράμματα: «Προς Λαογραφικό Μουσείο» και σε μια άλλη, παραδίπλα: «Προς Αρχαίο Τύμβο». Υπήρχε, όμως, κι άλλη μια πινακίδα. Έλεγε:

Προς Βιλεκούλα

Αυτή την πινακίδα την είχαν βάλει πρόσφατα, γιατί ο κόσμος όλο και ρωτούσε το δρόμο για τη Βιλεκούλα· για να πούμε την καθαρή αλήθεια, ρωτούσαν πολύ πιο συχνά για κει παρά για το Λαογραφικό Μουσείο ή τον Αρχαίο Τύμβο.

Μια όμορφη καλοκαιρινή μέρα, έφτασε στη μικρή πόλη ένας κύριος με το αυτοκίνητό του. Ζούσε σε μια πολύ μεγαλύτερη πόλη κι αυτός ήταν ο λόγος που τον έκανε να πιστεύει ότι ήταν καλύτερος και πιο σπουδαίος απ' τους κατοίκους της μικρούλας πολιτείας. Ήταν και που οδηγούσε ένα μεγάλο, αστραφτερό αυτοκίνητο και που ο ίδιος είχε μια εμφάνιση πολύ επιβλητική, με τα παπούτσια του γυαλισμένα στην τρίχα και μ' ένα χοντρό χρυσό δαχτυλίδι στο χέρι του. Δεν ήταν, λοιπόν, και πολύ παράδοξο που είχε τόσο μεγάλη ιδέα για τον εαυτό του.

Καθώς οδηγούσε στους δρόμους της μικρής πόλης κορνάριζε δυνατά, για να βεβαιωθεί πως ο κόσμος θα γύριζε να τον κοιτάξει.

Σαν είδε ο εκλεκτός αυτός κύριος τις πινακίδες, άρχισε να γελάει περιπαιχτικά.

— «Προς Λαογραφικό Μουσείο», μα την πίστη μου! μονολόγησε. «Προς Αρχαίο Τύμβο», αχ, πόσο εντυπωσιακό! ειρωνεύτηκε. Και τι ανοησία είναι τούτη δω; αναρωτήθηκε, όταν έπεσε το μάτι του στην τρίτη πινακίδα. «Προς Βιλεκούλα». Άκου όνομα!

Σκέφτηκε για λίγο. Ένα συνηθισμένο αγροτόσπιτο αποκλείεται να γίνεται δημόσιο θέαμα σαν το Λαογραφικό Μουσείο ή έναν αρχαίο τύμβο. Αυτή η πι-

νακίδα έπρεπε να 'χει μπει για κάποιον άλλο λόγο, αποφάσισε. Και τελικά, έφτασε σ' ένα συμπέρασμα: το σπίτι μάλλον πουλιόταν κι η πινακίδα μπήκε για να δείχνει το δρόμο στους μελλοντικούς αγοραστές.

Για κάμποσο καιρό, ο εκλεκτός κύριος είχε κατά νου ν' αγοράσει ένα σπίτι σε μια μικρή πόλη, όπου η ζωή θα ήταν πιο ήσυχη απ' όσο στις μεγάλες πόλεις. Δε θα ζούσε, βέβαια, εκεί όλο τον καιρό, αλλά θα μπορούσε να το επισκέπεται πού και πού, σαν θα 'θελε να ξεκουραστεί. Εκτός απ' αυτό, σε μια μικρή πολιτεία όλο και περισσότεροι θα 'διναν σημασία στο γεγονός ότι ήταν ένας τόσο εκλεκτός και σπουδαίος κύριος. Αποφάσισε, λοιπόν, να πάει να ρίξει αμέσως μια ματιά στη Βιλεκούλα.

Το μόνο που 'χε να κάνει ήταν ν' ακολουθήσει την κατεύθυνση που έδειχνε η πινακίδα. Ο δρόμος τον έφερε στα περίχωρα της πόλης, όπου και βρήκε αυτό που ζητούσε.

Εκεί, πάνω σε μια ξεχαρβαλωμένη αυλόπορτα, είχαν γράψει με κόκκινη μπογιά: «Βιλεκούλα».

Πίσω από την πόρτα, αντίκρισε ένα χορταριασμένο κήπο και μερικά γέρικά δέντρα σκεπασμένα με κισσό, ακούρευτο γρασίδι κι άφθονα λουλούδια, που φύτρωναν τυχαία. Στο βάθος του κήπου ορθωνόταν το σπίτι – αλλά, Θεέ μου, τι σπίτι! Έδειχνε έτοιμο να πέσει από στιγμή σε στιγμή. Ο εκλεκτός κύριος απόμεινε να το κοιτάζει, μα, ξαφνικά, του κόπηκε η ανάσα. Ένα άλογο στεκόταν στην μπροστινή βεράντα. Ο εκλεκτός κύριος δεν ήταν συνηθισμένος να βλέπει άλογα σε βεράντες. Γι' αυτό και του κόπηκε η αναπνοή!

Στα σκαλιά της βεράντας, στο λαμπερό ηλιόφωτο, κάθονταν τρία μικρά παιδιά. Το ένα στη μέση ήταν κορίτσι, με άφθονες φακίδες στο πρόσωπο και δυο κατακόκκινα κοτσίδα, που πετάγονταν τσιπωμένα στο πλάι. Ένα πολύ χαριτωμένο κοριτσάκι μ' ανοιχτόξανθες μπούκλες και με μπλε σκοτσέζικο βαμβακερό φουστάνι καθόταν δεξιά της, κι ένα μικρό αγόρι με καλοχτενισμένα μαλλιά αριστερά της. Ένας πίθηκος λούφαζε στον ώμο του κοκκινομάλλικου κοριτσιού.

Ο εκλεκτός κύριος σκέφτηκε πως δεν είχε έρθει στο σωστό μέρος. Στα σίγουρα, κανείς δεν μπορούσε να ελπίζει ότι θα πουλούσε τέτοιο ετοιμόρροπο σπίτι.

— Ε, παιδιά, φώναξε, είναι πραγματικά τούτο το αξιοθρήνητο καλύβι η Βιλεκούλα;

Το κορίτσι στη μέση, εκείνο με τα κόκκινα μαλλιά, σηκώθηκε και προχώρησε προς την αυλόπορτα. Τα άλλα δυο παιδιά την ακολούθησαν νωχελικά.

— Δεν έχεις γλώσσα να μου απαντήσεις; έκανε εκνευρισμένος ο εκλεκτός κύριος όσο η κοκκινομαλλούσα πλησίαζε.

— Αφήστε με να σκεφτώ, απάντησε εκείνη, σμίγοντας τα φρύδια συλλογισμένη. Μήπως είναι το Λαογραφικό Μουσείο; Όχι! Μήπως ο Αρχαίος Τύμβος; Όχι! Α! Τώρα το βρήκα! ξεφώνισε. Είναι η Βιλεκούλα!

— Για απάντησέ μου κανονικά, είπε ο εκλεκτός κύριος, βγαίνοντας από το αυτοκίνητό του. Όπως και να 'ταν, είχε αποφασίσει να δει το μέρος πιο προσεκτικά. Θα μπορούσα, βέβαια, να το γκρεμίσω και να χτίσω καινούριο σπίτι, σιγομουρμούρισε μονολογώντας.

— Α, μάλιστα! Ας αρχίσουμε αμέσως! φώναξε το κορίτσι με τα κόκκινα μαλλιά, σπάζοντας στα γρήγορα ένα-δυο μαδέρια από τον πλαϊνό τοίχο του σπιτιού.

Ο εκλεκτός κύριος δεν της έδωσε καμιά σημασία. Τα μικρά παιδιά δεν τον ενδιέφεραν καθόλου. Άλλωστε, τώρα άλλες σκέψεις τον απασχολούσαν. Ο κήπος, μολονότι τόσο παραμελημένος, ήταν πραγματικά πολύ ευχάριστος κι ελκυστικός μέσα στον ήλιο. Αν χτιζόταν ένα καινούριο σπίτι, αν κοβόταν το γρασίδι, αν τα μονοπάτια καθαρίζονταν με την τσουγκράνα και φυτεύονταν όμορφα λουλούδια, τότε θα μπορούσε να μείνει εκεί ακόμη κι ένας πολύ εκλεκτός κύριος. Ο εκλεκτός κύριος αποφάσισε ν' αγοράσει τη Βιλεκούλα.

Κοίταξε τριγύρω, να διαπιστώσει τι άλλες βελτιώσεις θα μπορούσαν να γίνουν. Τα γέρικα μouxλιασμένα δέντρα θα 'πρεπε, βέβαια, να κοπούν. Στραβομουτσούνιασε, σαν είδε μια ροζιασμένη βελανιδιά μ' ένα θεόρατο κορμό. Τα κλωνιά της απλώνονταν πάνω απ' τη σκεπή της Βιλεκούλα.

— Αυτή εδώ θα την κόψω! είπε αποφασιστικά.

Το χαριτωμένο κοριτσάκι με το μπλε σκοτσέζικο φουστάνι έβγαλε μια τσιρίδα.

— Πίπν, άκουσες; φώναξε με μια φωνή γεμάτη τρόμο.

Η κοκκινομαλλούσα δεν έδωσε σημασία και συνέχισε να παίζει κουτσό στο μονοπάτι του κήπου.

— Αυτό είναι, σίγουρα θα την κόψω ετούτη τη σαπισμένη, γέρικη βελανιδιά, επανέλαβε ο εκλεκτός κύριος.

Το μικρό κορίτσι με τα μπλε τον κοίταξε ικετευτικά.

— Α, όχι! Σας παρακαλώ! του είπε. Είναι... είναι

τόσο καλό δέντρο για σκαρφάλωμα!... Και είναι κούφιο. Μπορείτε να καθίσετε μέσα στον κορμό του.

— Αηδίες! έκανε ο εκλεκτός κύριος. Εγώ δε σκαρφαλώνω στα δέντρα. Αυτό είναι αυτονόητο.

Το μικρό αγόρι με τα καλοχτενισμένα μαλλιά πλησίασε κι αυτό. Έδειχνε στενοχωρημένο.

— Μα, τον παρακάλεσε, ξέρετε ότι φυτρώνει μέσα του λεμονάδα; Ακόμη και σοκολάτα; Κάθε Πέμπτη!

— Ακούστε εδώ, παιδιά, μίλησε αυστηρά ο εκλεκτός κύριος. Νομίζω ότι καθίσατε πολλή ώρα εδώ έξω και σας χτύπησε ο ήλιος. Αυτό, βέβαια, δε μ' απασχολεί. Εγώ πρόκειται ν' αγοράσω αυτό το κτήμα. Θα μου πείτε πού μπορώ να βρω τον ιδιοκτήτη;

Το κορίτσι με τα μπλε άρχισε τα κλάματα και το αγόρι έτρεξε στο κοκκινομάλλικο κορίτσι, που έπαιζε ακόμη κουτσό.

— Πίπη, της είπε, δεν ακούς, τέλος πάντων, τι λέει; Γιατί δεν κάνεις κάτι;

— Αν κάνω κάτι; απάντησε εκείνη. Εγώ εδώ παίζω κουτσό, λες κι ολόκληρη η ζωή μου κρέμεται απ' αυτό. Κι εσύ έρχεσαι και μου λες να κάνω κάτι; Για δοκίμασε να κάνεις κι εσύ αυτό που κάνω εγώ και τότε βλέπουμε. Προχώρησε καταπάνω στον εκλεκτό κύριο. Είμαι η Πίπη Φακιδομύτη, του συστήθηκε, κι από κει είναι ο Τόμι και η Άνικα, πρόσθεσε δείχνοντας τους φίλους της. Μπορούμε να σας φανούμε χρήσιμοι σε οτιδήποτε; Αν πρέπει να κατεδαφιστεί κανένα σπίτι ή να ξεριζωθεί κανένα δέντρο ή ν' αλλάξει οτιδήποτε άλλο, δεν έχετε παρά να το πείτε!

— Το όνομά σου δε μ' ενδιαφέρει, την έκοψε ο εκλεκτός κύριος. Αυτό που θέλω να μάθω είναι πού μπορώ να βρω τον ιδιοκτήτη αυτού εδώ του σπιτιού. Πρόκειται να το αγοράσω.

Το κορίτσι με τα κόκκινα μαλλιά, εκείνο που το έλεγαν Πίπη Φακιδομύτη, είχε στο μεταξύ γυρίσει πίσω στη γυμναστική της.

— Ο ιδιοκτήτης είναι αυτή τη στιγμή απασχολημένος με άλλη υπόθεση, του εξήγησε. Πηδούσε με μεγάλη αυτοσυγκέντρωση, την ώρα που μιλούσε. Εξαιρετικά απασχολημένος, συνέχισε, πηδώντας γύρω γύρω από τον εκλεκτό κύριο. Γιατί, όμως, δεν κάθεστε για λίγο; Είμαι σίγουρη ότι θα έρθει η ιδιοκτήτρια.

— Η ιδιοκτήτρια, έκανε ο εκλεκτός κύριος ικανοποιημένος. Όστε είναι γυναίκα αυτή που έχει τούτο το αξιοθρήνητο σπιτικό; Τόσο το καλύτερο. Οι γυναίκες δεν έχουν ιδέα από επιχειρήσεις κι έτσι μπορεί να τ' αγοράσω όλο τούτο για τίποτα ψίχουλα.

— Ας το ελπίσουμε, ευχήθηκε η Πίπη Φακιδομύτη.

Μια και δεν υπήρχε άλλο κάθισμα εκεί γύρω, ο εκλεκτός κύριος αναγκάστηκε να καθίσει προσεκτικά στα σκαλιά της βεράντας. Ο μικρός πίθηκος πηδούσε νευρικά πέρα δώθε στο κάγκελο της βεράντας. Ο Τόμι και η Άνικα, τα δυο γοπτευτικά παιδάκια που 'δειχναν να 'ρχονται από καλό σπίι, στέκονταν σε κάποια απόσταση, κοιτάζοντάς τον μ' αγωνία.

— Εδώ μένετε; ρώτησε ο εκλεκτός κύριος.

— Όχι, απάντησε ο Τόμι. Μένουμε δίπλα.

— Ερχόμαστε, όμως, εδώ και παίζουμε κάθε μέρα, συμπλήρωσε ντροπαλά η Άνικα.

— Αυτό θα το σταματήσω μια για πάντα, δήλωσε ο εκλεκτός κύριος. Δεν είμαι διατεθειμένος να βλέπω παιδιά να τρέχουν εδώ κι εκεί στον κήπο μου. Τίποτα δεν είναι χειρότερο.

— Συμφωνώ, είπε η Πίπη σταματώντας το χοροπήδημα για μια στιγμή. Τα παιδιά θα 'πρεπε να τουφεκίζονται.

— Πώς μπορείς να λες τέτοια κουβέντα; παραπονεθηκε ο Τόμι με πληγωμένη φωνή.

— Αυτό που εννοώ είναι πως όλα τα παιδιά θα 'πρεπε να τουφεκίζονται, διευκρίνισε η Πίπη. Αλλά πάλι δε θα 'βγάζε πουθενά, γιατί τότε δε θα μεγάλωναν για να γίνουν κάποτε ευγενικοί γέροι κύριοι. Και, βέβαια, δε θα μπορούσαμε να ζήσουμε χωρίς αυτούς, έτσι δεν είναι;

Ο εκλεκτός κύριος κοίταξε τα κόκκινα μαλλιά της Πίπης κι αποφάσισε να περάσει την ώρα του πειράζοντάς την.

— Ξέρεις τι κοινό έχεις εσύ με ένα σπίρτο που μόλις το 'χουν ανάψει; τη ρώτησε.

— Όχι, δεν ξέρω, ομολόγησε η Πίπη. Αλλά πάντα ήθελα να το μάθω.

Ο εκλεκτός κύριος τράβηξε δυνατά το ένα κοτσίδι της Πίπης.

— Και τα δυο έχουν αναμμένη φωτιά στην κορυφή τους, είπε ξεκαρδισμένος στα γέλια.

— Παράξενο! Πώς δεν το έχω σκεφτεί μέχρι τώ-

ρα; έκανε η Πίπη. Πολλά έχουμε ν' ακούσουμε προ-
τού πέσουνε τ' αυτιά μας.

Ο εκλεκτός κύριος την παρατήρησε προσεκτικά.

— Ειλικρινά, πιστεύω πως είσαι το πιο άσχημο
παιδί που 'χω δει στη ζωή μου, της είπε.

— Ίσως, συμφώνησε η Πίπη. Μα κι εμένα μου
φαίνεται πως κι εσύ δεν είσαι και καμιά ζωγραφιά.

Ο εκλεκτός κύριος έδειξε να 'χει προσβληθεί, αλ-
λά δεν έδωσε απάντηση. Η Πίπη τον κοίταξε σιωπη-
λή για λίγο, με το κεφάλι γερμένο στο πλάι.

— Ξέρεις τι κοινό έχουμε εμείς οι δυο; είπε τέλος.

— Όχι. Αλλά ελπίζω τίποτα, απάντησε ο εκλεκτός
κύριος.

— Α, βέβαια, είπε η Πίπη. Είμαστε κι οι δυο χο-
ντροκέφαλοι... εκτός, όμως, από μένα!

Ένα πνιχτό γέλιο ακούστηκε απ' τη μεριά του Τόμι
και της Άνικα. Ο εκλεκτός κύριος έγινε κατακόκκινος.

— Είσαι, λοιπόν, και αναιδής! φώναξε. Σύντομα θα βάλουμε ένα τέρμα σ' όλα τούτα.

Άπλωσε το παχύ του χέρι για να πιάσει την Πίπη. Εκείνη, όμως, πήδηξε σαν ελατήριο στο πλάι και σε ένα δευτερόλεπτο βρισκόταν στρογγυλοκαθισμένη στην κορυφή της κούφιας βελανιδιάς. Το στόμα του εκλεκτού κυρίου άνοιξε διάπλατα απ' την κατάπληξη.

— Και για να 'χουμε καλό ρώτημα, πότε θ' αρχίσεις να βάζεις τέρμα στην αναιδεια μου; ρώτησε η Πίπη, προσπαθώντας να βολευτεί καλύτερα πάνω σ' ένα κλαδί.

— Μπορώ να περιμένω, απάντησε ο εκλεκτός κύριος.

— Καλά, αποκρίθηκε η Πίπη, γιατί, ξέρεις, έχω σκοπό να καθίσω εδώ πάνω ως τα μέσα του Νοέμβρη.

Ο Τόμι κι η Άνικα άρχισαν τα γέλια και τα χειροκροτήματα. Αυτό, όμως, δεν ήταν και πολύ έξυπνο από μέρους τους, γιατί έκανε τον εκλεκτό κύριο να τρελαθεί από το θυμό του, και μια που δεν μπορούσε ν' αρπάξει την Πίπη, γράπωσε την Άνικα από το σβέρκο και είπε:

— Τότε θα σου δώσω εσένα μερικές ξυλιές. Μάλλον μου φαίνεται πως τις χρειαζεσαι κι εσύ.

Την Άνικα δεν την είχαν δείρει ποτέ στη ζωή της κι έτσι έβαλε προκαταβολικά τα κλάματα από τον τρόμο. Ακούστηκε ένας γδούπος, καθώς η Πίπη έδωσε έναν πήδο και κατέβηκε από το δέντρο. Με μια δρασκελιά, έφτασε τον εκλεκτό κύριο.

— Α, όχι! Δεν πρόκειται να τη δείρεις, δήλωσε.